

ЧАСТИНА ПЕРША

ОСНОВНІ
ЕЛЕМЕНТИ
ХРИСТИЯНСЬКОГО
ЖИТТЯ

*В*ІТНЕС ЛІТА
ВОЧМАН НІ

ЧАСТИНА ПЕРША

ОСНОВНІ
ЕЛЕМЕНТИ
ХРИСТІЯНСЬКОГО
ЖИТТЯ

БІТНЕС ЛІ ТА ВОЧМАН НІ

*For free distribution only.
May not be sold.*

Living Stream Ministry
Anaheim, CA • www.lsm.org

© 2022 Living Stream Ministry

Усі права захищені. Жодна частина цього видання не може бути репродукована або розмножена, повністю чи частково, ні в якій формі і ніякими засобами — чи то графічними, чи електронними або механічними, включаючи фотокопіювання, запис на магнітний носій та інформаційно-пошукові системи, якщо на це нема письмового дозволу видавництва.

Перше видання. березень 2022.

Переклад з англійської.
Англійська назва книги:
«*Basic Elements of the Christian Life, volume 1*»
(Ukrainian Translation)

ISBN 978-1-5360-2116-5

Опубліковано видавництвом:
Living Stream Ministry
2431 West La Palma Avenue, Anaheim, CA 92801 U.S.A.
P. O. Box 2121, Anaheim, CA 92814 U.S.A.

Надруковано в Україні

ЗМІСТ

Передмова	5
1. Таємниця людського життя	7
2. Упевненість у спасінні, надійність та радість спасіння	11
3. Дорогоцінна кров Христа	21
4. Прикликання імені Господа	31
5. Ключ до переживання Христа – людський дух	37
Про двох служителів господніх	45

ПЕРЕДМОВА

Ця книжка складається з п'яти розділів, в яких викладені деякі початкові та найістотніші елементи християнського життя. В першому розділі досліджено таємницю людського життя та відкрито, як стати віруючим у Христа. У наступних чотирьох розділах розглянуто такі питання, як: 1) упевненість у нашому спасінні у Христі, надійність та радість цього спасіння; 2) наше початкове і подальше переживання дорогоцінної крові Христа, яка може очистити нас від будь-якого гріха; 3) наше повсякденне насолодження Христом завдяки прикликанню імені Господа і 4) ключ до переживання Христа – наш людський дух.

Зміст цих розділів було взято з робіт Вітнеса Лі та раніше було опубліковано у вигляді брошур: «Таємниця людського життя», «Упевненість у спасінні, надійність та радість спасіння», «Дорогоцінна кров Христа», «Прикликання імені Господа», «Ключ до переживання Христа – людський дух».

Розділ Перший

ТАЄМНИЦЯ ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ

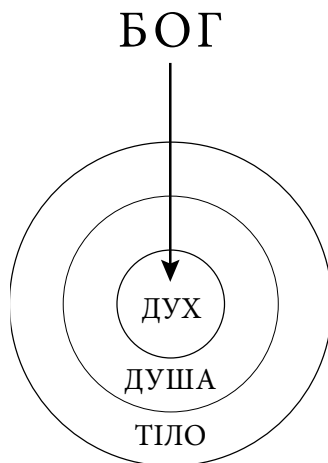
Чи замислювалися ви коли-небудь, чому ви живете у цьому світі і що є сенсом вашого життя? Існує шість ключів до розкриття цієї таємниці.

1. Задум Божий

Бог бажає виразити Себе через людину (Рим. 8:29). Для цього Він створив людину за Своїм образом (Бут. 1:26). Як рукавичка створена за образом руки, щоб містити у собі руку, так і людина створена за образом Бога, щоб містити у собі Бога. Приймаючи Бога як свій вміст, людина може виражати Бога (2 Кор. 4:7).

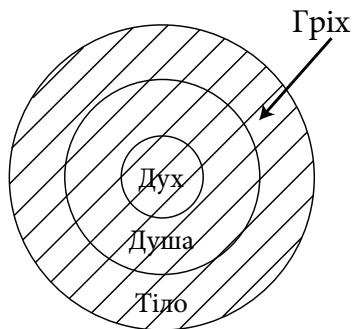
2. Людина

Щоб здійснити Свій задум, Бог створив людину як посудину (Рим. 9:21-24). Ця посудина має три частини: тіло, душу і дух (1 Сол. 5:23). Тіло контактує з предметами фізичної сфери і сприймає їх. Душа, царина розумових здібностей, контактує з предметами психологічної сфери і сприймає їх. А людський дух, найглибша частина людини, був створений, щоб контактувати з Самим Богом і приймати Його (Ів. 4:24). Людина була створена не просто для того, щоб містити їжу в шлунку чи знання в розумі, а для того, щоб містити Бога у своєму дусі (Еф. 5:18).

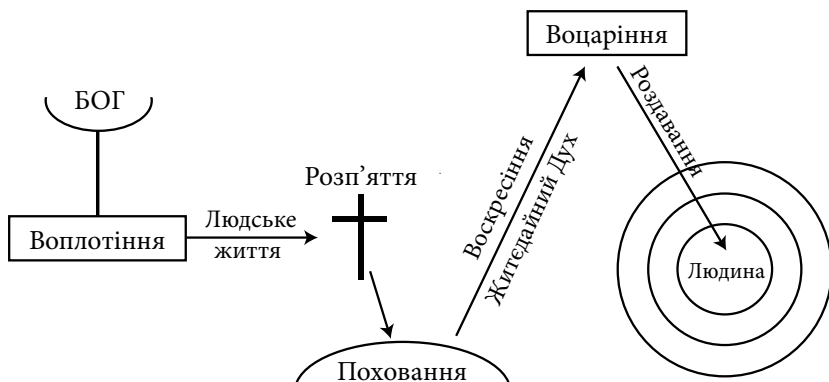

3. Падіння людини

Але перш ніж людина змогла прийняти Бога як життя у свій дух, у неї ввійшов гріх (Рим. 5:12). Гріх умертвив її дух (Еф. 2:1), зробив її ворогом Бога в її розумі (Кол. 1:21) і перетворив її тіло в гріховну плотть (Бут. 6:3; Рим. 6:12). Таким чином, гріх завдав шкоди всім трьом частинам людини, відчужуючи її від Бога. У такому стані людина вже не могла прийняти Бога.

4. Викуплення Христа для Божого роздавання

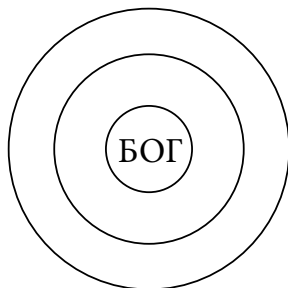
Проте гріхопадіння людини не відштовхнуло Бога від втілення Свого первісного задуму. Щоб здійснити Свій задум, Бог спочатку став людиною на Ім'я Ісус Христос (Ів. 1:1,14). Потім Христос помер на хресті, щоб викупити людину (Еф. 1:7), забираючи таким чином її гріх (Ів. 1:29) і повертаючи її до Бога (Еф. 2:13). Нарешті у воскресінні Він став життєдайним Духом (1 Кор. 15:45Б), що дає йому можливість роздавати Своє незмірно багате життя в дух людини (Ів. 20:22; 3:6).

5. Відродження людини

Оскільки Христос став життєдайним Духом, людина може тепер прийняти Боже життя у свій дух. Біблія називає це відродженням (1 Петр. 1:3; Ів. 3:3). Щоб прийняти це життя, людині потрібно покаятися перед Богом і увірувати в Господа Ісуса Христа (Дії 20:21; 16:31).

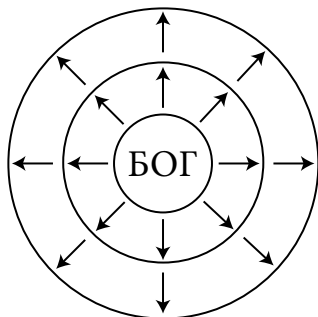
Щоб відродитися, просто прийдіть до Господа з відкритим і чесним серцем та скажіть Йому:

Господи Ісусе, я грішний. Ти потрібен мені. Дякую Тобі за те, що Ти помер за мене. Господи Ісусе, прости мене. Очисти мене від усіх моїх гріхів. Я вірю, що Ти воскрес із мертвих. Я приймаю Тебе зараз як мого Спасителя і життя. Увійди в мене! Наповни мене Своїм життям! Господи Ісусе, я віддаю себе Тобі для Твого задуму.

6. Повне спасіння Боже

Після відродження віруючому необхідно прийняти хрещення (Мк. 16:16). Потім Бог починає процес, в якому Він протягом всього життя людини поступово поширює Себе як життя з духа віруючого в його душу (Еф. 3:17). Цей процес, який називається перетворенням (Рим. 12:2), вимагає співпраці з боку людини (Флп. 2:12). Співпраця віруючого полягає в тому, що він дозволяє Господу поширюватись у свою душу доти, доки всі його бажання, думки і рішення не стануть єдиними з бажаннями, думками і рішенням Христа. В результаті, при Христовому поверненні, Бог повністю просочить тіло віруючого Своїм життям. Це називається прославленням (Флп. 3:21). Таким чином, замість того щоб бути порожньою і пошкодженою в кожній частині свого ества, ця людина наповнюється і просочується Божим життям. Це і є Боже повне спасіння! Така людина тепер виражає Бога, здійснюючи Божий план!

Після отримання цього життя віруючому потрібно відвідувати християнські зібрання, щоб бути підживленим Божим життям і мати постачання Божого життя для того, щоб він міг зростати і визрівати в цьому житті. У спільності з іншими віруючими у Тілі Христа віруючий може насолоджуватися багатствами присутності Христа.

Розділ Другий

УПЕВНЕНІСТЬ У СПАСІННІ, НАДІЙНІСТЬ ТА РАДІСТЬ СПАСІННЯ

УПЕВНЕНІСТЬ У СПАСІННІ

Якщо ви прийняли Христа нещодавно, можливо, час від часу ви мали сумніви у реальності цього переживання; можливо, ви сумнівалися чи насправді ви спасенні. Без такого твердого підґрунтя, як справжня впевненість у спасінні, новому християнину буде важко зростати і переживати глибини християнського життя. Однак у Біблії говориться, що можна цілком точно, беззастережно *знати*, що ви спасенні. Яким чином? Прочитаємо 1 Ів. 5:13:

Ось це я написав вам, віруючим в Ім'я Божого Сина, щоб ви знали, що віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя.

Тут не говориться «щоб ви думали» — або «щоб ви надіялися»; тут говориться «щоб ви знали». Нам не потрібно чекати, поки ми помremo, щоб пересвідчитися в цьому; ця впевненість дана нам, щоб ми насолоджувались нею сьогодні.

Яким чином ми можемо мати впевненість у спасінні? Є три докази.

Так говорить Бог

Першим доказом для впевненості у спасінні є Слово Боже. Слово людини може бути ненадійним, та Слово Боже є вірним і твердим. Бог не може казати неправду (Євр. 6:18; Числ. 23:19). Все, що говорить Бог, затверджене навіки (Пс. 119:89).

Те, що сказав Бог — це не припущення. В Його Слові немає жодної невизначеності, жодної неясності. Сьогодні воно приходить до нас у письмовій формі, у вигляді Біблії.

Біблія є Словом Самого Бога, яке Він надихнув (2 Тим. 3:16). Ми можемо приймати це Слово, вірити йому та покладатися на нього.

Що ж говорить Бог про спасіння? Він говорить, що шлях спасіння — це Особа, Ісус Христос (Ів. 3:16; Ів. 14:6; Дії. 10:43; 16:31). Він говорить, що кожен, хто повірить, що Ісус Христос воскрес із мертвих, та своїми устами визнає Ісуса Господом є спасеним. Він говорить, що кожен, хто прикличе ім'я Господа, буде спасений (Рим. 10:9-13).

Чи зробили ви це? Чи увірували ви в Христа і чи визнавали ви відкрито, що Він є вашим Господом? Чи прикликали ви Його ім'я? Якщо так, то ви є дійсно спасеними. Так говорить Бог. Тому так воно і є.

Про це свідчить Святий Дух

Про те, що ми є спасеними, говорить не лише Слово Боже зовні нас; всередині нас є свідчення, яке каже нам про те саме. Дух всередині підтверджує нам те, що ззовні говорить Біблія. У 1 Ів. 5:10 говориться: «Хто вірить у Божого Сина, той має свідчення в собі».

Часом, прийнявши Христа, ми не *почуваємося* спасеними. Проте, якщо ми звернемося до найглибшої частини нашого ества, до свого духа, ми виявимо своєрідне внутрішнє свідчення, або підтвердження, того, що ми є дітьми Божими. «Сам Дух свідчить із нашим духом, що ми є дітьми Божими» (Рим. 8:16, букв). Якщо ви сумніваєтесь в тому, що у вас є це внутрішнє свідчення Духа, спробуйте провести простий експеримент. Спробуйте впевнено проголосити: «Я *не* є Божим сином!». Ви побачите, що навіть прошепотіти таку брехню дуже важко. Чому? Тому, що Святий Дух, який перебуває всередині вас, свідчить: «Ти є Божим сином!».

Це підтверджує наша любов до братів

Третім доказом для нашої впевненості є наша любов до братів та сестер у Христі. У 1 Ів. 3:14 говориться: «Ми знаємо, що ми перейшли від смерті до життя, бо любимо братів». Безсумнівно, спасенна людина відчуває любов до тих, хто також є спасеним. У вас з'являється бажання спілкуватися, насолоджуватися Христом разом з іншими. Це є мимовільним наслідком вашого спасіння,

однією з найбільш явних ознак спасенної людини. Така любов є вищою за дешеву, егоїстичну «любов» сьогоднішнього віку. Така любов є неупередженою; ми любимо всіх: як тих, хто схожий на нас, так і тих, хто несхожий. Це справжня єдність і гармонія, яких так прагне світ. Та коли ми приймаємо Христа, все це стає нашим. «О, як же добре і як приємно, коли брати живуть у згоді!» (Пс. 133:1). Таким є свідчення спасенної людини.

Завдяки цим трьом доказам: Божому Слову, внутрішньому свідченню Духа і нашої любові до братів — ми можемо знати і бути впевненими у тому, що ми насправді є спасеними.

НАДІЙНІСТЬ СПАСІННЯ

Отримавши упевненість у своєму спасінні, християнин може подумати: «Я знаю, що я є спасеним сьогодні, та звідки мені знати, чи я буду спасеним завтра? Чи можу я втратити своє спасіння?». Такий християнин ставить питання вже не про *впевненість*, а про *надійність* спасіння.

Людина, що має мільйони в банку, має *впевненість*, що це багатство належить йому. Та якщо банк уперто не бажає замикати своє сховище, то наш багатий друг матиме справжню проблему *надійності* свого багатства. Він знає, що сьогодні він багатий, але він не має впевненості в завтрашньому дні.

Чи так само відбувається і з нашим спасінням? Чи можна, хоча ми й маємо його сьогодні, втратити його будь-якої миті? Безумовно, ні. Ми можемо сміливо сказати: «Я зрозумів: усе, що робить Бог, – воно залишатиметься повіки» (Екл. 3:14).

Один чудовий факт, щодо нашого спасіння в Христі, полягає в тому, що воно є незворотним, його не можна відмінити. Якщо ми є спасеними, то ми є такими навічно, бо наше спасіння має за основу природу і особу Самого Бога.

Спасіння має своїм джерелом Бога

Ісус сказав своїм учням: «Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас» (Ів. 15:16). Іншими словами, спасіння є Божим задумом, а не нашим. У вічності в минулому Він обрав нас і визначив наперед (відмітив) нас (Еф. 1:4-5). Більше того, саме Він прикликав нас (Рим. 8:29-30). Оскільки Бог спас нас згідно зі Своїм планом, то згідно з цим планом Він і збереже нас у цьому спасінні. Чи міг Бог

вибрати нас, відмітити нас, прикликати нас у спасіння, щоб потім залишити нас? Ні, Боже спасіння є вічним.

Любов і благодать Бога є вічними

Крім того, любов і благодать Бога до нас не залежать від жодних умов і не є чимось тимчасовим. Не наша любов спасла нас, а Його любов (1 Ів. 4:10). Він полюбив нас вічною любов'ю (Єр. 31:3). Його благодать була дана нам у вічності в минулому, до часів віків (2 Тим. 1:9). Полюбивши нас, Христос полюбив нас до кінця (Ів. 13:1). Жодні наші гріхи, падіння або слабкості не можуть відділити нас від любові Божої, яка в Христі Ісусі (Рим. 8:35-39).

Бог є праведним

Наше спасіння має своєю основою не лише і не так любов і благодать Бога, скільки Його праведність. Наш Бог є праведним Богом. Праведність і справедливість є основою Його престолу (Пс. 89:15). Якби Бог був неправедним, Його престол утратив би основу. Таким чином, наше спасіння, яке пов'язане з Божою праведністю, дійсно є дуже міцним.

Припустимо, ви проїхали на червоне світло і вас оштрафували на 25 доларів. Цей штраф у 25 доларів є справедливим покаранням, і за законом ви зобов'язані сплатити його. Якщо суддя простить вам це порушення і відпустить вас без сплати штрафу, то він вчинить неправедно. Любить вас суддя або ні, це не має жодного значення.; за законом він зобов'язаний стягнути з вас штраф.

Так само до спасіння наша проблема перед Богом була юридичного плану. Своім гріхом ми порушили Божий закон і через те накликали на себе праведний суд закону. Згідно з Божим законом, порушення закону тягне за собою смерть (Рим. 6:23; Єз. 18:4). Бог не може через Свою любов до нас залишити без уваги наші гріхи і забути про законне покарання. В іншому випадку Його престол був би повалений. Через Свій власний закон Бог зобов'язаний вчинити суд над гріхом. Що ж Йому робити?

Оскільки Бог бажав спасти нас, а ми самі не могли виплатити борг за гріх, Він з Своєї милості вирішив зробити це Сам. Дві тисячі років тому Ісус Христос, Бог, який воплотився, прийшов, щоб померти на хресті і виплатити борг за наш гріх. Не маючи гріха, Він один мав право померти цією замісною смертю. Його

смерть, що була зарахована Богом як наша смерть, була прийнятна Богу, і Він воскресив Його із мертвих. Зараз, коли ми віримо в Христа, Його смерть в очах Божих зараховується як наша власна смерть. Таким чином, наш борг за гріх є праведно сплаченим і ми є спасеними.

Чи може Бог забрати назад це спасіння, яке купив Христос? У жодному разі! Оскільки борг був сплачений, з боку Бога було б неправедним вимагати його від нас знову. Та праведність, яка раніше вимагала засудити нас, тепер вимагає виправдати нас. Це робить наше спасіння непохитно надійним. Навіть світський суддя не став би двічі вимагати сплати одного й того ж штрафу. Звичайно, Бог, джерело всієї справедливості та праведності, не може так вчинити. Як написав Вочман Ні в одному із гімнів:

Він прощення мені придбав,
Знайшов невинність Сам,
І всі сплатив борги.
Не стягуватиме вже Бог
З мене довіку отой борг —
Він праведний завжди.

Ось чому Біблія говорить, що, спасаючи нас, Бог тим самим показує Свою праведність (Рим. 1:16-18; 3:25-26).

Ми стали Божими дітьми

Під час спасіння ми не лише щось *отримали*, але й кимось *стали*. Ми стали дітьми Бога, народженими від Його вічного життя (Ів. 1:12-13). Людський батько може забрати у дитини свій подарунок, але він ніколи не зможе забрати в неї людське життя, яким наділив її. Син може погано поводитися, але при цьому він залишається сином свого батька. Точно так само ми є Божими дітьми. Можливо, ми маємо багато слабкостей і Бог змушений карати нас, але наші гріхи і слабкості не можуть змінити того факту, що ми є Його дітьми. Життя, яке ми отримали завдяки другому народженню, є вічним життям, незнищенним життям, життям Бога, життям, що не може померти. Якщо ми народились заново, ми вже не ніколи не зможемо відмінити це народження.

Бог є сильним

Ще однією основою надійності нашого спасіння є Божа сила.

Бог нікому і нічому не дозволить вихопити нас із Його руки. Ісус сказав: «...І Я даю їм вічне життя, і вони не загинуть повік, і ніхто не забере їх із Моїх рук. Мій Отець... є більший від усіх, і ніхто не може забрати з руки Мого Отця» (Ів. 10:28-29). Рука Отця і рука Господа Ісуса – це дві сильні руки, що міцно тримають нас. Навіть якщо б ми спробували втекти від свого Отця, ми не зможемо це зробити. Бог сильніший не лише за Сатану, Він також сильніший за нас.

Бог ніколи не змінюється

Якби наше спасіння можна було втратити, то багато хто з нас уже давно втратили б його. Ми, люди, дуже мінливі. Сьогодні ми гарячі, завтра ми холодні. Та наше спасіння не ґрунтується на наших нестійких почуттях. Його міцною основою є Бог, який є незмінним у Своїй любові й вірності стосовно нас (Мал. 3:6). У Як. 1:17 говориться: «...від Отця світла, в Якого немає зміни, ні тіні переми». У Плач. 3:22-23 (букв.) говориться: «Його милосердя не вичерпується; воно оновлюється кожного ранку; велика вірність Твоя!». Якщо Він полюбив нас настільки, що спас нас, то, безсумнівно, Його любов достатньо сильна, щоб Він зберіг нас у цьому спасінні. Велика вірність Його!

Христос обіцяв

Нарешті, Сам Христос обіцяв оберігати нас, підтримувати нас і ніколи не залишати нас. Люди часто чинять неправедно і не дотримуються своїх обіцянок, але Христос ніколи не відмовиться виконати Свої зобов'язання. Послухайте, що Він обіцяє: «Того, хто приходиться до Мене, Я не вижену геть» (Ів. 6:37); «Ні в якому разі не залишу тебе, і ні в якому разі не покину тебе!» (Євр. 13:5, букв.). Ці обіцянки Господа не залежать від жодних умов. Він «ні в якому разі», тобто ні за яких обставин, не вижене нас і не залишить нас. Це Його вірна обіцянка.

Яка велика надійність нашого спасіння! За основу, гарантію і надійність нашого спасіння ми маємо Боже обрання, Його визначення наперед, Його покликання, Його любов, Його благодать, Його праведність, Його життя, Його силу, Його незмінну вірність та Його обіцянки. Усі ми можемо проголосити разом з Павлом:

«Я... знаю, кому повірив, і певен, що Він має силу зберегти мое вкладення до того дня» (2 Тим. 1:12, букв.).

РАДІСТЬ СПАСІННЯ

Ми розглянули питання впевненості у спасінні, тобто звідки ми знаємо, що ми спасенні. Ми також розглянули питання надійності нашого спасіння, тобто, чому ми в жодному разі не можемо втратити свого спасіння. Та чи достатньо цього? На жаль, багато християн задовольняються лише цим – вони *мають* спасіння, але майже не радіють йому і не *насолюджуються* ним.

Наш друг з мільйонами в банку може мати *впевненість* у тому, що він багатий, і навіть *надійність*, оскільки він знає, що його гроші в безпеці. Але якщо він не витратить жодної копійки і вестиме злиденне життя, то навряд чи можна сказати, що він має насолоду цими багатствами. З об'єктивної точки зору він багатий, але з точки зору практичного переживання, він не має нічого.

Такий стан багатьох християн сьогодні. Вони спасенні, але у своєму повсякденному житті вони майже не переживають недосліджене багатство Христове (Еф. 3:8). Проте Бог хоче, щоб ми не лише мали Христа, але й насолоджувались Ним, причому найвищою мірою (Ів. 10:10; Флп. 4:4). Нормальним станом християнина є «радіти невимовною і преславною радістю» (1 Пет. 1:8).

Але майже всі ми визнаємо, що час від часу і навіть доволі часто ми не маємо цієї радості, яка переповнює нас. Чи значить це, що ми втратили своє спасіння? Ні в якому разі! Наше спасіння має своєю основою не нас, а Бога. Ми не можемо втратити свого спасіння, але ми можемо втратити радість цього спасіння.

Втрата радості

З яких же причин тоді ми втрачаємо іноді свою радість? Першою причиною є гріх. Щоб мати радість, треба мати нерозривну спільність з Богом, проте гріх відділяє нас від Нього і змушує Його відвертати від нас Своє обличчя (Іс. 59:1-2).

Друга причина полягає в тому, що ми засмучуємо Святого Духа (Еф. 4:30). Після спасіння, ми стаємо храмом Бога і Його Дух мешкає в нас (1 Кор. 6:17, 19; Рим. 8:9, 11, 16). Цей Дух в нас не є «силою» або «річчю», Він є живою Особою, Самим Ісусом Христом (1 Кор. 15:45; 2 Кор. 3:17; 13:5). Як будь-яка жива особа, Він має Свої

почуття і смаки. Тому, якщо ми говоримо або робимо щось, що Йому не подобається, Він засмучується всередині нас. Коли засмучується Святий Дух, то наш дух, який поєднаний з Ним (1 Кор. 6:17), також засмучується, і ми втрачаємо свою радість.

Підтримування радості

Наше спасіння подібне до скелі, воно непохитне, але радість нашого спасіння подібна до ніжної квітки, яка чутлива до найменшого подиху вітру. Тому вона потребує піклування і живлення. Що ж нам робити, щоб підтримувати цю радість?

По-перше, ми можемо визнавати наші гріхи (1 Ів. 1:7, 9). Коли ми визнаємо свої провини Господу, Його кров очищає нас і наша спільність з Ним відновлюється. Після того як Давид згрішив, він помолився: «Поверни мені радість Свого спасіння» (Пс. 51:14). Не треба чекати. Дорогоцінна кров Христа очищає нас від усякого гріха.

По-друге, ми можемо приймати Боже Слово як свою їжу. Єремія сказав: «Щойно надходили Твої слова, я їх споживав; ...Твоє слово було для мене радістю і натхненням мого серця.» (Єр. 15:16). Читаючи Боже Слово і молячись ним, ми часто помічаємо, що наше серце сповнене насолодою. Вмираюча від голоду людина не може бути щасливою. Тому ми також не маємо залишатися помираючими з голоду християнами. Ми маємо постійно харчуватися і бенкетувати Божим Словом (Мт. 4:4).

По-третє, ми можемо молитися. Відкриваючи своє серце та уста для Господа, ми часто відчуваємо глибоку радість та свіжість. В Іс. 56:7 говориться, що Він викличе радість у нас у Своему домі молитви. Молитися по-справжньому – означає не повторювати завчені слова і вирази, а виливати своє серце і дух Господу. Ісус сказав: «Просіть – і отримаєте, щоб ваша радість була повна» (Ів. 16:24). Справжня молитва дозволяє нам відчути себе вільними і приносить насолоду.

Нарешті, ми можемо спілкуватися. Найбільша насолода для християнина – бути з тими, хто любить Христа і насолоджується Ним. Неможливо висловити ту солодкість, яку ми відчуваємо, коли славимо Його і говоримо про Нього усі разом. У 1 Ів. 1:3-4 говориться: «...щоб і ви мали спільність з нами. А наша спільність – з Отцем і з Його Сином – Ісусом Христом. І пишемо вам

про це, щоб наша радість була повною». Справжня спільність – це не обов'язок, а насолода; це найбільша радість на землі.

Отже ми маємо впевненість у нашому спасінні, надійність і радість спасіння. Слава Йому за таке повне спасіння!

Розділ Третій

ДОРОГОЦІННА КРОВ ХРИСТА

Для підтримки фізичного життя вам потрібні такі основні речі, як вода, кисень, одяг і житло. На додаток, ваше тіло потребує певної кількості білка, вітамінів та мінеральних речовин. Без всього цього ваше фізичне життя зупиниться або ж, принаймні, сильно постраждає.

Те ж саме стосується і вашого духовного життя. Ваше духовне життя, так само як і ваше фізичне життя, потребує певних основних елементів. Вони є життєво необхідними. Як християнину, вам буде дуже важко вижити без них у світі, який не знає Христа. Одним з цих основних елементів є кров Христа.

Чому нам потрібна кров Христа? Тому що, по суті, занепала людина має три основні проблеми. Навіть будучи християнином, ви все ще носите в собі занепале людське життя. Тож день за днем ці три проблеми можуть переслідувати вас.

Ці три проблеми стосуються трьох сторін: Бога, вас і Сатани. Щодо Бога, ви часто відчуваєте відокремленість. В самих собі ви часто відчуваєте провину. А з боку Сатани ви часто відчуваєте звинувачення. Ці три речі – відокремлення від Бога, почуття провини та звинувачення з боку Сатани – можуть стати трьома великими проблемами в вашому християнському житті. Як їх перемогти? Тільки кров'ю Христа.

ВІДОКРЕМЛЕННЯ ВІД БОГА

Коли Адам згрішив в Едемському саду, він негайно сховався від Бога. До того як він згрішив, Адам насолоджувався Богом і весь час перебував у Його присутності. Проте, після того, як він згрішив, він сховався. Гріх завжди призводить до відокремлення від Бога.

Навіть будучи християнином, ви можете переживати це. Скоївши якийсь невеликий гріх, ви відчуваєте як між вами і Богом виникає велика прірва. Оскільки Бог є праведним, Він не може терпимо відноситися до гріхів. Ось що сказав пророк Ісайя: «Господня рука не стала неспроможною аби спасати, а Його вухо не притупилося, щоб слухати. Ні! Це ваші провини відділили вас від вашого Бога, і ваші гріхи закрили від вас Його обличчя так, що Він не чує» (Іс. 59:1-2).

Після того, як Адам згрішив, Бог не сказав: «Адам, що ти зроби?» Навпаки, Він сказав: «Адам, де ти?» Іншими словами, Бога не настільки непокоять гріхи, які ви скоюєте, наскільки той факт, що ваші гріхи відокремлюють вас від Нього. Бог любить вас, але Він ненавидить ваші гріхи. Якщо ваші гріхи залишаються, Бог мусить триматися осторонь. У такому стані, ви почуваетесь вдалині від Бога. Щоб прийшов Бог, гріхи мусять піти.

У всьому всесвіті є тільки одна річ, яка може унести наші гріхи – дорогоцінна кров Христа. Жодні молитви, жодні сльози, жодні обряди, жодне каяття, жодні обіцянки робити кращі вчинки, жодне почуття провини, жодне очікування – ніщо, окрім дорогоцінної крові Христа, не може прибрати гріхи. В Євр. 9:22 говориться, що «без пролиття крові немає прощення».

У книзі Вихід ми бачимо ілюстрацію цього. Можливо, деякі з дітей Ізраїлю були таким ж гріховними як і єгиптяни. Проте, коли Бог послав Свого ангела знищити всіх первістків в Єгипетській землі, Він не сказав: «Як побачу вашу хорошу поведінку, то омину вас». Бог не вимагав від дітей Ізраїлю молитися, каятися або обіцяти гарно поводитися. Ні, Бог наказав їм заколоти пасхальне ягня і покропити його кров'ю на їхні одвірки. Він сказав: «Я побачу кров і омину вас» (Вих. 12:13). Бог ніколи не цікавився, що за люди були в цьому домі. Коли Він бачив кров, Він просто проминав цей дім.

Це пасхальне ягня було зображенням Христа. Коли Іван Хреститель побачив Господа вперше, він проголосив: «Ось Агнець Божий, який світу гріх забирає!» (Ів. 1:29). Ісус є Агнцем Божим. Його дорогоцінною кров'ю були забрані всі наші гріхи.

Що ж тоді вам робити, коли ви згрішили і почуваетесь віддалено від Бога? Вам потрібно просто визнати цей гріх перед Богом і вірити, що кров Ісуса забрала цей гріх геть. В 1 Ів. 1:9 говориться: «Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоби

простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності». Коли ви визнаєте свої гріхи, відстань між вами і Богом негайно зникає.

Не хвилюйтеся через будь яке відчуття чи його відсутність у цей момент. Кров Христа призначена передусім не для вашого задоволення, а для того, щоб задовольнити Бога. Пам'ятаєте, Бог сказав: «Я (а не ви) побачу кров...» Ввечері у день Пасхи діти Ізраїля перебували всередині дому, в той час як кров ягняти була зовні. Перебуваючи всередині дому, вони не могли бачити кров, однак вони мали мир, оскільки вони знали, що Бог задоволений тією кров'ю.

Раз на рік, у день викуплення, первосвященик входив один у Святе Святих, щоб покропити кров'ю на віко ковчегу (Лев. 16:11-17). Нікому не дозволялося спостерігати за цим. Це є тінню Христа, який після Свого воскресіння увійшов у небесну скинію і покропив Своєю власною кров'ю перед Богом у якості умиротворення за ваші гріхи (Євр. 9:12). Ніхто сьогодні не може поглянути на небо і побачити ту кров. Проте вона там є. Там вона промовляє за вас (Євр. 12:24) і задовольняє Бога за вас. Ви не можете бачити цю кров, однак ви можете вірити в її дієвість. Ця кров вирішує вашу проблему стосовно Бога.

Бог вважає, що крові Христа достатньо, щоб прибрати ваші гріхи геть. Чому б вам не вважати так само? Чи, окрім цього, вам потрібні якісь приємні відчуття? Чи можуть ваші вимоги бути вище за Божі вимоги? Ні, ви мусите просто визнати: «О Боже, дякую Тобі, що кров Христа забрала всі мої гріхи геть. Якщо кров задовольняє Тебе, то я також задоволений нею».

ПРОВИНА У ВАШІЙ СОВІСТІ

Друга важлива проблема людини пов'язана з нею самою. Всередині людини, в її совісті, є важкий тягар провини. Як багато молодих людей сьогодні обтяжені провинною! Провина є великою проблемою для людини.

З одного боку гріхи ображають Бога, а з іншого боку вони забруднюють нас. Що таке провина? Провина – це пляма гріхів на вашій совісті. Якщо ви молоді, ваша совість заплямована лише трохи. Але поки ви дорослішаєте, ці плями накопичуються. Як вікно, яке ніколи не мило, совість стає темнішою і темнішою, доки зрештою світло майже не може проникати всередину.

Жоден миючий засіб, жоден хімікат, жодна кислота не зможе змити пляму провини з вашої совісті. Навіть ядерна бомба не зможе зрушити цю пляму. Ні, ваша совість потребує чогось потужнішого за все це. Ваша совість потребує дорогоцінної крові Христа.

В Євр. 9:14 говориться: «...наскільки більше кров Христа... очистить наше сумління від мертвих діл, щоб ми служили живому Богові». Кров Христа достатньо потужна для того, щоб очистити вашу совість, ваше сумління, від усякої плями провини.

Яким чином кров Христа очищає нашу совість від провини? Припустимо, ви отримали повідомлення про штраф за паркування на тротуарі. У вас виникає три проблеми: по-перше, ви порушили закон; по-друге, ви зобов'язані заплатити державі штраф; та по-третє, ви маєте копію повідомлення, яке нагадує вам про штраф. Тепер припустимо, що ви не маєте грошей і не можете заплатити штраф. Ви не можете просто викинути повідомлення про штраф, тому що поліція має копію і, якщо ви не заплатите, вони притягнуть вас до відповідальності. У вас виникає справжня проблема.

Це зображення того, що трапляється, коли ви грішите. По-перше, ви порушили Божий закон, тобто ви зробили щось, що ображає Бога. По-друге, ви заборгували щось Божому закону. У Рим. 6:23 говориться, що заплата за гріх – смерть. Це дуже великий штраф і ви не в змозі його заплатити. І по-третє, ви маєте провину у власній совісті, схожу на повідомлення про штраф у вашій кишені, як постійне нагадування про ваш вчинок.

А зараз добра новина. Коли Ісус Христос помер на хресті, Його смерть повністю задовольнила всі вимоги Божого закону до вас. Іншими словами, ваш борг за гріх було сплачено. Слава Господу! Ісус Христос через Свою смерть на хресті повністю виплатив ваш борг!

Отже тепер перші дві проблеми вирішені: Бог більше не має образи і борг за гріх повністю виплачений. Але як щодо вашої совісті? Пляма провини, як повідомлення про штраф, залишається як запис про ваш гріх.

Саме в цей момент кров Христа очищає вашу совість. Оскільки смерть Христа оплатила борг за гріх, Його кров може тепер стерти запис про цей борг. Як після сплати штрафу повідомлення про нього можна розірвати і викинути, так само будь-яка провина у вашій совісті може бути стерта.

Переживати це так легко. Кожного разу, коли ви грішите і відчуваєте провину всередині, ви можете просто відкритися Богу і помолитися приблизно так: «О Боже, прости мені те, що я зробив сьогодні. Дякую тобі, Господи, що на хресті ти помер за мене і заплатив за цей гріх, що я скоїв. Господи, я вірю, що Ти простиш цей гріх. Нехай просто зараз Твоя дорогоцінна кров очистить мою совість від будь-якої плями провини». Пам'ятайте 1 Ів. 1:9: «Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоби простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності». І як у Пс. 103:12 говориться: «Як далеко є схід від заходу, так віддалив Він від нас наші беззаконня». Хто може сказати як далеко схід від заходу? Точно так само, коли ви визнаєте свої гріхи, Бог віддаляє їх від вас на безкінечно далеку відстань. Вони більше жодним чином не пов'язані з вами. Завдяки цьому, ви можете мати спокій у вашій совісті.

Коли Бог прощає, Він забуває. Не думайте, що простивши ваші гріхи, Бог може одного разу повернутися і нагадати вам про них знову. Ні, коли справа стосується ваших пробачених гріхів, Бог має дуже коротку пам'ять. Інколи ваша пам'ять навіть краща за Божу пам'ять. Чи може Бог насправді забути? Ось що говорить в Єр. 31:34: «Я прощу їм провини і їхніх гріхів більше не згадаю». Якщо Бог забуває ваші гріхи, ви також можете забути їх. Не нагадуйте Богу про те, що Він уже забув.

Христос помер близько двох тисяч років тому. Його кров уже була пролита і є доступною двадцять чотири години на добу для очищення вашої совісті. Кожного разу, коли ви згрішите, немає потреби чекати. Очікування не покращує силу крові. Кров є всемогутньою. Де б ви небули, у будь-який час доби, якщо ви відчуваєте провину в совісті, просто затребуйте дорогоцінну кров. «Блаженний той, кому прощено беззаконня... Блаженна людина, якій Господь не зарахує провини» (Пс. 32:1-2). Завдяки дорогоцінній крові Христа проблема провини вирішена.

ЗВИНУВАЧЕННЯ САТАНИ

Проте, іноді після того, як ви визнали гріхи і застосували кров, ви все ще можете мати неприємне відчуття всередині. Чи це означає, що ваш гріх не був прощений? Або що кров Христа не спрацювала? Або потрібно зробити ще щось? Ви мусите відповісти: «Безумовно ні!»

Тоді звідки приходять ці неприємні відчуття, після того, як ви визнали гріхи і застосували кров? Їхнім джерелом є Божий ворог, Сатана. Щоб зрозуміти це, ми мусимо побачити хто такий Сатана і що він робить.

Сатана це диявол. Це слово мовою оригіналу Біблії означає «обвинувачувач». Так в Об. 12:10 про нього говориться як про «обвинувача наших братів, який обвинувачує перед нашим Богом день і ніч». Сатана, Божий ворог, більшу частину свого часу витрачає на те, щоб звинувачувати Божих людей день і ніч. Це його робота. Звичайно, Бог не просив його це робити. Скоріше, Сатана сам узявся за те, щоби постійно звинувачувати Божих людей.

Ми бачимо це в історії про Йова. Йов був праведною людиною, що боялася Бога (Йов. 1:1). Проте в Біблії говориться, що Сатана з'явився перед Богом, щоб звинувачувати Йова. Він сказав: «Хіба даремно Йов такий богобійний?... Ти поблагословив працю його рук, а його отари худоби заповнили землю. Але простягни лишень Твою руку та доторкнися до того, що він має, – чи не почне він лихословити Тебе у вічі?!» (Йов. 1:9-11). Іншими словами, Сатана звинувачував Йова в тому, що той богобійний тільки через те, що Бог благословив його. Сатана стверджував, що Бог підкупив Йова і що, якщо Бог забере всі багатства Йова, той прокляне Бога. Це зображення того, як Сатана звинувачує у духовній сфері.

У Книзі пророка Захарії говориться, що первосвященник Ісус стояв перед Богом, а Сатана стояв праворуч від нього, щоб «його оскаржувати» (Зах. 3:1). Ісус був «одягнений у брудну одягу» (в. 3). Це свідчить про його жалюгідний, гріховний стан. Як часто ваш жалюгідний стан надає Сатані можливість звинувачувати вас. Це вказує на те, що Сатана є не лише Божим ворогом, а й вашим ворогом також. Кожного разу, коли ви приходите до Бога, Сатана чинить вам опір, звинувачуючи вас.

Ніщо не завдає такої шкоди духовному життю християнина, як звинувачення. Кожного разу, дослухаючись до звинувачень Сатани, ви стаєте безсилими. Здається, що з вашого духа було висмоктано всю силу. Християнину під звинуваченнями важко спілкуватися з іншими і ще важче молитися. Йому здається, що він не може наблизитися до Бога.

У цьому полягає підступність ворога. Він ніколи не з'являється у червоному одязі з вилами в руці, волаючи: «Я – диявол! Зараз я

звинувачуватиму тебе!» Він набагато хитріше. Він звинувачує вас зсередины і навіть обманює вас, змушуючи думати, що його звинувачення є Божим говорінням.

Як відрізнити правдиве Боже просвітлення у вашій совісті від звинувачень Сатани? Часом це важко зробити, проте є три способи.

По-перше, Боже світло постачає вас, у той час як звинувачення Сатани виснажують. Коли Бог говорить про ваші гріхи, ви можете почуватися дуже викритими і пораненими. Проте ви також отримуєте постачання і заохочення, щоб наблизитися до Бога і застосувати дорогоцінну кров Христа. Звинувачення Сатани, навпаки, є цілком негативними. Чим більше ви до них дослухаєтеся, тим важче вам молитися. Ви почуваєтеся спустошеними і засмученими.

По-друге, Боже говоріння завжди конкретне, тоді як засудження від Сатани доволі часто (хоча не завжди) мають загальний характер. Часом він обманює вас, змушуючи думати, що ви просто втомилися або мали важкий день. Іншим часом, ви маєте просто загальне відчуття власної неправоти перед Богом. Але, коли ви дослідите свою совість, ви не знайдете жодного конкретного гріха, який викликав би відокремлення від Бога. Або ж ви можете прокинутись з загальним відчуттям пригніченності або неспокою стосовно Бога. Усі ці загальні відчуття осуду, що не мають своїм очевидним джерелом гріх, походять від Сатани і мають бути відкинуті. Коли говорить Бог, Його говоріння є конкретним і позитивним. Але коли говорить Сатана, його говоріння часто є загальним та негативним.

По-третє, будь-яке почуття неспокою, що залишається після того, як ви визнали свій гріх і застосували кров, походить від Сатани. Ніколи не потрібно знову визнавати гріхи та затребувати кров. Божа вимога негайно ж задовольняється кров'ю. Але Сатана ніколи не вдовольниться. Він хоче, щоб ви визнавали гріхи знову й знову. В Прит. 27:15 говориться: «Безперервне капання води з ринви в сльоту і сварлива жінка – однакові». Звинувачення Сатани схожі на це – як капаючий кран, або як сварлива дружина – вони не дадуть вам заснути. Проте Боже говоріння є іншим. Коли ви визнаєте гріхи і вимагаєте очищення крові, Бог у ту ж мить задоволений. Якщо ви чуєте щось опісля цього, то це голос Сатани.

Якщо ви визнали свій гріх і затребували дорогоцінну кров, але

якийсь неспокій продовжує сіпати вас зсередини, вам слід негайно перестати молитися. Не треба більше сповідуватися. Краще зверніться до джерела звинувачень і скажіть щось на кшталт: «Сатано, я визнав мій гріх перед Богом. Він простив мій гріх і кров Ісуса Христа очистила мене від нього. Цей неспокій, що я відчуваю зараз не від Бога, а від тебе, і я відкидаю його! Сатано, тепер ти мусиш подивитися на кров Христа. Ця кров відповідає на будь-яке з твоїх звинувачень». Спробуйте говорити Сатані таким чином. Коли ви використовуєте кров у такий спосіб, Сатана переможений і йому це відомо. В Об. 12:10-11 говориться: «Скинуто обвинувача наших братів... І вони перемогли його кров'ю Агнця та словом свого свідчення». Слово вашого свідчення – це просто проголошення того, що кров Ісуса Христа очистила вас від усілякого гріха і що ця кров перемогла Сатану. Коли ви сміливо говорите таким чином, звинувачення Сатани переможені.

Християнське життя є свого роду війною. Сатана, «ваш ворог... ходить і ричить, мов лев, шукаючи, кого б поглинути» (1 Пет. 5:8). Для цієї війни вам потрібно мати відповідну зброю. Однією важливою зброєю, яку ви мусите використовувати, є кров Христа.

ПОВСЯКДЕННЕ ЖИТТЯ, СПОВНЕНЕ БОЖОЇ ПРИСУТНОСТІ

Завдяки силі дорогоцінної крові Христа християнин може кожної секунди жити в Божій присутності. Як тільки з'являється хоч якийсь невеличкий гріх і перериває вашу спільність з Богом, ви можете негайно визнати цей гріх і затребувати перемагаючу кров Господа. Спільність буде негайно відновлено. Навіщо втрачати час? Кров Христа є доступною щомиті, день за днем. Ви ніколи не виснажите очищаючу силу крові Христа. Його кров спроможна очистити не лише від усіх минулих гріхів, але й від кожного гріха, який ми коли-небудь скоїмо.

Завдяки силі дорогоцінної крові Христа, ви можете насолоджуватися совістю, вільною від плям провин. Ось чому ви можете сміливо приходити до Бога. «Приступаймо зі щирим серцем, у повноті віри, очистивши серця від недоброго сумління» (Євр. 10:22). Завдяки крові Христа, ваша совість, ваше сумління, може бути вільною від провини. Як щойно вимите вікно, ваша совість може бути чистою, ясною і сповненою світла.

Врешті-решт, завдяки силі дорогоцінної крові Христа, ви можете перемагати будь-які звинувачення Сатани. Ці звинувачення можуть бути сильними, але кров Христа сильніша. Вона відповідає на них, на кожне з них. Ця кров є вашою зброєю. Маючи таку зброю, ви ніколи не будете переможені Сатаною, навпаки, ви переможете його.

Якою дорогою і дорогоцінною є кров Христа! Завдяки цій крові ви можете день за днем жити у Божій присутності.

«Коли ж ходимо у світлі, як Сам Він є у світлі, то маємо спільність одне з одним, і кров Ісуса, Його Сина, очищає нас від усякого гріха».

1 Ів. 1:7

Розділ Четвертий

ПРИКЛИКАННЯ ІМЕНІ ГОСПОДА

В чому значення прикликання імені Господа? Деякі християни думають, що прикликати Господа – це те саме що й молитися до Нього. Так, прикликання є свого роду молитвою, але це не просто молитва. Єврейське слово, яке перекладається як «прикликати» означає викликати, гукати, вигукувати. Грецьке слово, яке перекладається як «прикликати» означає кликати людину, звати на ім'я. Іншими словами, воно означає кликати вголос людину на ім'я. Молитися можна й подумки, та прикликати треба вголос.

Два старозавітних пророки допомагають нам зрозуміти значення прикликання Господа. Єремія говорить, що прикликати Господа означає волати до Нього та переживати духовне дихання. «Господи, з тієї глибокої ями я кликав Тебе за Твоїм ім'ям. Ти почув мій голос, – тож не закривай Свого вуха перед моїм подихом і моїм воанням!» (Плач Єремії 3:55-56, букв.). Ісає також говорить, що, коли ми прикликаємо Господа, ми вигукуємо до Нього. «Адже Бог – моє спасіння! Надіюся на Нього і не боюся, тому що моя сила і моя пісня – Господь! Він став моїм спасінням. Тоді з радістю будете черпати воду з джерел спасіння! І скажете того дня: Прославляйте Господа, прикликайте Його ім'я!.. Співайте Господеві... Викрикуй і дзвінко вигукуй, мешканко Сіону, бо Величний посеред тебе, Святий Ізраїлів!» (Іс. 12:2-6, букв.). Яким чином Бог стає нашим спасінням, нашою силою та нашою піснею? Як ми можемо черпати воду з радістю з джерел спасіння? Це відбувається тоді, коли ми прикликаємо Його ім'я, коли ми прославляємо Господа, співаємо гімн, викрикуємо і вигукуємо. Все це відповідає прикликанню, про яке йдеться у вірші 4.

ПРИКЛИКАННЯ ІМЕНІ ГОСПОДА В СТАРОМУ ЗАВІТІ

Прикликання імені Господа почалося в третьому поколінні

людського роду, з Еноша, сина Сифа (Бут. 4:26). Історія прикликання Господнього імені продовжувалася протягом всієї Біблії. Господа прикликали Авраам (Бут. 12:8), Ісаак (Бут. 26:25), Мойсей (Втор. 4:7), Йов (Йов. 12:4), Ябец (1 Хрон. 4:10), Самсон (Суд. 16:28), Самуїл (1 Сам. 12:18), Давид (2 Сам. 22:4), Йона (Йон. 1:6), Ілля (3 Цар. 18:24) та Єремія (Плач. 3:55). Старозавітні святі не лише самі прикликали Господа, вони навіть пророкували, що інші також прикликатимуть Його ім'я (Йоїл. 2:32; Соф. 3:9; Зах. 13:9). Багато хто знайомий з пророцтвом Йоїла стосовно Святого Духа, проте не багато хто звернув увагу на той факт, що прийняти вилитого Святого Духа можна лише прикликавши ім'я Господа. З одного боку, Йоїл пророкував, що Бог виле Свого Духа; з іншого боку, він пророкував, що люди прикликатимуть ім'я Господа. Це пророцтво здійснилося в день П'ятидесятниці (Дії. 2:17а, 21). Боже виливання Духа потребує нашої співпраці, тобто нашого прикликання.

ПРАКТИКА ПРИКЛИКАННЯ НОВОЗАВІТНИМИ ВІРУЮЧИМИ

Прикликання імені Господа практикувалося новозавітними віруючими починаючи з дня П'ятидесятниці (Дії. 2:21). Коли Степана побивали камінням, він прикликав ім'я Господа (Дії. 7:59). Новозавітні віруючі практикували прикликання Господа (Дії. 9:14; 22:16; 1 Кор. 1:2; 2 Тим. 2:22). Савло Тарсянин отримав владу від головних священників зв'язувати усіх, хто прикликав ім'я Господа (Дії. 9:14). Це вказує на те, що всі ранні святі були тими, хто прикликає Ісуса. Те, що вони прикликали ім'я Господа, було знаком, ознакою того, що вони є християнами. Якщо ми станемо тими, хто прикликає ім'я Господа, наше прикликання стане ознакою, яка покаже, що ми є християнами.

Коли апостол Павло писав Послання до римлян, він підкреслив питання прикликання. Він сказав: «Немає різниці між юдеєм і греком, бо один Бог для всіх – щедрий для всіх, хто кличе Його. Бо кожний, хто тільки прикличе Господнє ім'я, буде спасений» (Рим. 10:12-13). Також Павло казав про прикликання імені Господа в Першому посланні до коринтян, коли писав такі слова: «...з усіма, які на кожному місці прикликають Ім'я нашого Господа Ісуса Христа, їхнього і нашого» (1 Кор. 1:2). Далі, у Другому посланні до Тимофія

він сказав Тимофію настирливо шукати духовних речей разом з тими, хто кличе Господа від чистого серця (2:22). Завдяки усім цим віршам ми бачимо, що в першому сторіччі християни дуже часто практикували прикликання імені Господа. Таким чином, протягом Старого Завіту та на початку доби християнства святі прикликали ім'я Господа. На превеликий жаль, ця практика була знехтувана більшістю християн протягом такого довгого проміжку часу. Ми віримо, що сьогодні Господь хоче відновити прикликання Його імені та привести нас до цієї практики, щоб ми насолоджувалися багатствами Його життя.

МЕТА ПРИКЛИКАННЯ

Чому нам потрібно прикликати ім'я Господа? Людям потрібно прикликати ім'я Господа для того, щоб бути спасеними (Рим. 10:13). Тиха молитва також допомагає людям спастися, але їх спасіння не буде таким багатим. Гучне прикликання допомагає людям пережити спасіння більш багатим і ретельним чином. Ось чому нам потрібно заохочувати людей до того, щоб вони відкрилися і прикликали ім'я Господа Ісуса. У Пс. 116 говориться, що ми можемо причащатися Господнього спасіння, прикликаючи Господа: «Я підйму чашу спасіння і прикличу Господне ім'я» (в. 13). Лише в цьому одному псалмі прикликання Господа згадується чотири рази (в. 2, 4, 13, 17). Як ми вже побачили раніше, ми можемо пити з джерел спасіння, прикликаючи ім'я Господа (Іс. 12:2-4). Багато хто з християн ніколи не прикликав Господа. Якщо ви ніколи не прикликали, або ж навіть не вигукували перед Господом, ви навряд чи мали багате насолодження Господом. «Кличте Його ім'я! ... Викрикуйте і дзвінко вигукуйте» (Іс. 12:4-6, букв.). Спробуйте вигукувати пред Ним. Якщо ви ніколи не вигукували про те, ким є Господь для вас, спробуйте це зробити. Чим більше ви вигукуватимете: «О Господи Ісусе, Ти такий чудовий!», тим більше ви будете звільнені від свого «я» і будете наповнені Господом. Прикликання імені Господа вивільнило та збагатило багатьох святих.

Крім того, прикликати Господа потрібно, щоб звільнитися від тиску (Пс. 18:7, 118:5), від скорботи, горя, нещастя (Пс. 50:15; 86:7, 81:8), від журби і горя (Пс. 116:3-4). Люди, які не погоджувалися з прикликанням Господа, починали прикликати Господа в часи нещастя чи хвороби. Коли в нашому житті все спокійно, ми

можемо сперечатися з практикою прикликання Господа. Проте, коли прийде біда, нам не потрібно буде говорити про прикликання Господа; ми почнемо прикликати Його мимоволі.

Також, прикликаючи Господа, ми причащаємося Його рясної милості. Чим ми більше ми прикликаємо, тим більше ми насолоджуємося Його милістю (Пс. 86:5). Крім того, нам потрібно прикликати Господа, щоб приймати Духа (Дії. 2:17а, 21). Найкращий і найлегший спосіб наповнитися Святим Духом полягає в тому, щоб прикликати ім'я Господа Ісуса. Дух вже був вилитий. Нам просто потрібно прийняти Його, прикликаючи Господа.

В Іс. 55:1 говориться: «О ви, спрагли, йдіть до води, – навіть ті, котрі не мають грошей, – ідіть, купуйте і їжте! Ідіть, купуйте без грошей і без плати вино й молоко». Яким чином можна їсти і пити Господа? У тому ж розділі у вірші 6 Ісайя говорить, як це робити: «Шукайте Господа, поки можна Його знайти, волайте до Нього, поки Він близько!». Таким чином, щоб споживати духовну їжу для нашого задоволення, треба шукати Господа і прикликати Його ім'я.

У Рим. 10:12 говориться, що Господь всіх багатий для всіх, хто кличе Його. Щоб насолоджуватися багатством Господа, треба прикликати Його. Господь не лише багатий, Він також близький і доступний, оскільки Він є життєдайним Духом (1 Кор. 15:45Б). Як Дух, Він є всюдисущим. Ми можемо кликати Його ім'я будь-коли і будь-де. Коли ми кличемо Його Він приходить до нас як Дух і ми насолоджуємося Його багатством.

Перше послання до коринтян є книгою про насолодження Христом. У дванадцятому розділі, Павло говорить, як насолоджуватися Ним. Щоб насолоджуватися Господом, треба прикликати Його ім'я (12:3; 1:2). Коли ми кличемо «Господи Ісусе», Він завжди приходить як Дух і ми п'ємо Його (12:13), життєдайного Духа. Якщо я кличу кого-небудь на ім'я і ця людина є справжньою, живою і присутньою, ця людина прийде до мене. Господь Ісус є справжнім і живим і Він тут, поруч з нами! Він завжди доступний. Коли ми прикликаємо Його, Він завжди приходить до нас. Чи ви хочете насолоджуватися присутністю Господа з усіма Його багатствами? Найкращий спосіб пережити Його присутність з усіма Його багатствами полягає в тому, щоб прикликати Його ім'я. Кличте Його, коли ви за кермом машини або на роботі. Будь-де і

будь-коли ви можете прикликати. Господь близький до вас і багатий для вас.

Також, прикликаючи ім'я Господа, ми можемо пробудитися. В Іс. 64:6 говориться: «...і немає жодного, хто прикликав би Твоє Ім'я, і хто піднявся би, щоб вхопитися за Тебе». Коли ми засмучені або пригнічені, ми можемо піднятися і пробудитися, прикликаючи ім'я Господа Ісуса.

ЯК ТРЕБА ПРИКЛИКАТИ

Як треба прикликати ім'я Господа? Ми повинні прикликати Його від чистого серця (2 Тим. 2:22). Наше серце, яке є джерелом нашого прикликання, мусить бути чистим і не шукати нічого, крім Самого Господа. Крім того, ми повинні прикликати чистими устами (Зах. 3:9). Нам потрібно стежити за своєю мовою, бо ніщо не забруднює наші уста більше, ніж розв'язна розмова. Якщо наші уста є нечистими через розв'язні розмови, нам буде важко прикликати Господа. Нам потрібно мати не тільки чисте серце і чисті уста, але й відкриті уста (Пс. 81:11). Прикликаючи Господа, нам потрібно широко відкривати свої уста. Крім того, нам потрібно прикликати Господа спільно з іншими. У 2 Тим. 2:22 говориться: «Уникай молодечих пожадань, настирливо шукай праведності, віри, любові, миру з тими, які кличуть Господа від чистого серця». Нам треба збиратися разом, щоб прикликати ім'я Господа. У Пс. 88:10 говориться: «Щодня я кличу до Тебе, Господи». Тож ми маємо прикликати Його ім'я щоденно. Крім того, у Пс. 116:2 говориться: «Я кликатиму до Нього поки буду жити». Поки ми живемо, ми маємо прикликати ім'я Господа.

ПОТРЕБА В ПРАКТИЦІ

Прикликання імені Господа – це не просто доктрина. Воно мусить бути нашою практикою. Нам потрібно практикувати прикликання імені Господа щодня і щогодини. Нам не можна зупиняти наше духовне дихання. Ми сподіваємося, що ще багато хто з Господнього люду, особливо нові віруючі, почнуть практикувати прикликання імені Господа. Сьогодні багато християн усвідомили, що прикликаючи Його ім'я, вони можуть знати Його, можуть увійти в силу Його воскресіння, можуть переживати Його миттєве спасіння і ходити в єдності з Ним. В будь-якій ситуації, будь-коли,

кличте: «Господи Ісусе, о Господи Ісусе!». Якщо ви практикуватимете прикликання Його імені, ви побачите, що це чудовий спосіб насолоджуватися Господнім багатством.

Розділ П'ятий

КЛЮЧ ДО ПЕРЕЖИВАННЯ ХРИСТА – ЛЮДСЬКИЙ ДУХ

«Отже, як ви прийняли Господа Ісуса Христа, так і ходіть у Ньому» (Кол. 2:6). Прийняття Христа – це чудове переживання, але це тільки початок, тільки перша проба багатств нашого Христа. Багато християн прагнуть пережити все, чим Христос є і жити Ним у всьому. Ми сподіваємось, що ця брошура допоможе їм прийти до переживання повсякденного ходіння з «Христом – нашим життям» (Кол. 3:4).

Почнемо з прикладу. Перед тим як увійти в замкнену кімнату, ми повинні знати ключ і вміти ним користуватись. Так само, перед тим, як ми зможемо увійти в дійсність переживання всієї повноти Христа, ми повинні знати ключ і вміти ним користуватись. Тому, мета цієї брошури – показати нам ключ. Якщо ми знаємо, що є ключем і вміємо ним користуватись, ми володіємо секретом того, як відімкнути двері до переживання всієї повноти цього багатого Христа, який є нашим життям. Отже, ключ є надзвичайно важливим.

У Новому Завіті є один дуже важливий вірш – 1 Сол. 5:23: «А Сам Бог миру нехай повністю освятить вас: нехай ваш *дух*, і *душа*, і *тіло* бездоганно будуть збережені в цілості до приходу нашого Господа Ісуса Христа» (букв.). Людина складається з трьох частин: духа, душі та тіла. Це *три* відмінні і окремі частини *однієї* людини.

Легко розрізнити тіло і душу – всі знають, що це різні частини. Але християнам непросто відрізнити душу від духа. Насправді, більшість вважає, що дух і душа є тотожними. Але, у вищенаведеному вірші Дух Божий ясно стверджує у Своему Слові, що людина складається з трьох частин. Ці частини з'єднані двома сполучниками «і»: «дух, і душа, і тіло».

Відмінність між духом і душею показана також в Євр. 4:12: «Адже Слово Боже – живе та діяльне, гостріше від усякого двосічного меча: воно проникає аж до поділу душі й духа». Душа і дух – не тотожні, тому що цей вірш вказує, що вони можуть бути розділені. Душа – це душа, а дух – це дух, і ці дві частини повинні бути розділені.

У всесвіті є три різні світи: фізичний, психологічний та духовний; і оскільки людина складається з трьох різних частин, вона здатна контактувати з цими трьома різними сферами. Насамперед, існує фізичний світ з численними матеріальними речами. Ми контактуємо з фізичним світом завдяки п'ятьом чуттям нашого фізичного тіла: слуху, зору, нюху, смаку і дотику. Також існує духовний світ. Чи можливо нам контактувати з духовним світом завдяки п'ятьом чуттям нашого тіла? Звичайно, що ні. З *духовним світом* можна контактувати лише за допомогою нашого духа. В нашому дусі ми маємо духовне чуття, за допомогою якого ми можемо відчувати Бога.

Крім того, існує психологічний світ – світ, який не є ані матеріальним, ані духовним. Припустимо, що хтось дав вам велику суму грошей і ви дуже зраділи. Це почуття радості належить до фізичного чи духовного світу? Радість, веселощі чи навіть смуток належать до психологічного світу. Слово *психологія* походить від грецького слова *псюхе*, яке в Новому Завіті перекладається як *душа*. Слово «психологія» просто означає «вивчення душі». Отже, існує психологічний або душевний світ, якому властиві печаль і радість. Людина була створена з трьома частинами: духом (Зах. 12:1), душею (Єрем. 38:16) та тілом (Бут. 2:7), щоб вона могла контактувати з трьома різними світами: духовним, психологічним і фізичним.

Душа також складається з трьох частин. Однією з цих частин є почуття (Втор. 14:10, Писн. П. 1:6, Мт. 26:38); коли ми любимо, бажаємо, ненавидимо, радіємо або сумуємо – все це відбувається в почуттях. Ще однією частиною душі є розум (Іс. Н. 23:14, Пс. 139:14, Прит. 19:2). Наш розум містить думки, міркування, ідеї та уявлення. Третя частина душі – це воля (Йов. 7:15, 6:7; 1 Хр. 22:19), за допомогою якої ми приймаємо рішення. Наші радість або сум пов'язані з почуттями. Коли ми розмірковуємо або аргументуємо, ми залучаємо розум. Коли ми приймаємо рішення щось зробити, то використовуємо волю. Отже, розум, воля і почуття є трьома частинами

душі. Розум дає нам змогу думати, воля – обирати, а почуття – відчувати симпатію або неприязнь, любити або ненавидіти.

Контактуючи з психологічним світом, ми використовуємо душу, психологічну частину нашого єства. Той самий принцип діє і в духовному світі. Якщо ми бажаємо контактувати з чимось духовним, необхідно використовувати наш дух. Дозвольте навести наочний приклад. Припустимо, хтось говорить і ви чуєте його голос. Звук голосу реальний для вас, але якщо ви затулите вуха і будете намагатись побачити голос за допомогою очей, у вас нічого не вийде. Ви використовуєте не той орган. Якщо ми бажаємо чути звук голосу, ми повинні застосувати наш орган слуху. Той самий принцип застосовується для розрізнення кольорів. У вас можуть бути речі синього, зеленого, фіолетового, червоного і багатьох інших чудових кольорів. Але, якщо ви використовуєте вуха, щоб почути кольори, ви ніколи не будете милуватись їх красою. Кольори наявні, але ви не можете їх побачити, тому що використовуєте неправильний орган.

Як же нам у такому разі контактувати з Богом? Який орган використовувати? Перш за все, необхідно усвідомити, чим є Бог за Своєю сутністю. У 1 Кор. 15:45, 2 Кор. 3:17, Ів. 14:16-20 та Ів. 4:24 говориться, що Бог є Дух. Чи можемо ми контактувати з Богом за допомогою нашого фізичного тіла? Ні! Це – неправильний орган. Чи можемо ми контактувати з Богом за допомогою психологічного органу, душі? Ні! Це також неправильний орган. Ми можемо контактувати з Богом тільки за допомогою *нашого духа, оскільки Бог є Дух*. В Ів. 4:24 говориться: «Бог є Дух, і хто Йому поклоняється, повинен поклонятися в дусі та істині». Це дуже важливий вірш. У першому випадку *Дух* пишеться з великої літери, що вказує на божественного Духа, Самого Бога. У другому випадку *дух* написано з маленької літери, оскільки він вказує на наш людський дух. Бог є Дух і ми повинні поклонятися Йому в нашому дусі. Ми не можемо поклонятися або контактувати з Ним за допомогою тіла або душі. Оскільки Бог є Дух, ми повинні контактувати з Ним, поклонятися Йому і спілкуватися з Ним в нашому дусі і за допомогою нашого духа.

Давайте розглянемо ще один вірш, в якому згадуються ці два духа. В Ів. 3:6 говориться: «А народжене від Духа є духом». Ми всі знаємо, що ми були народжені заново або відроджені, але що це

означає? Це просто означає, що наш дух був відроджений Духом Божим. А народжене від Духа (Духа Божого) є духом (людським духом). У цьому вірші йдеться про те, *де* ми були народжені заново. Ми народжені заново не в тілі і не в душі, а в дусі. Коли ми повірили в Господа Ісуса як в нашого Спасителя, Дух Божий увійшов в наш дух. Святий Дух оживив наш дух і вклав в нього життя, відродивши його таким чином. В той момент, коли ми увірували в Господа Ісуса, Святий Дух прийшов з Христом як життям, щоб оживити і відродити наш дух і з того часу Він оселився в нашому дусі (Ів. 4:24, Рим. 8:16, 2 Тим. 4:22, 1 Кор. 6:17).

Ісус Христос прийшов на цю землю і жив як людина протягом тридцяти трьох з половиною років. Потім Він був розп'ятий за наші гріхи; Він помер, воскрес і став життєдайним Духом (1 Кор. 15:45). У 2 Кор. 3:17 говориться, що «Господь [Христос] є Дух». Як же ми повинні прославляти Бога за те, що Христос, життєдайний Дух, увійшов в нас! Ми були створені як посудини, тобто вмістилища, які складаються з тіла, душі і духа. Саме наш дух є тією частиною, в яку ввійшов Христос як життєдайний Дух. Розглянуті вище вірші ясно розкривають, що Бог зараз оселився в нашому дусі. Проте, слід пам'ятати, що Бог, який перебуває в нас, є не просто Богом, але Ісусом Христом. Все, чим Христос є, все, що Він здійснив і все, чого Він досягнув і що Він здобув, містить у собі цей життєдайний Дух. Тепер цей життєдайний Дух увійшов в нас і злився з нашим духом, поєднавши нас з Ним в один дух (1 Кор. 6:17). Хвала Йому, ми єдині з Господом у нашому дусі! Якщо ми знаємо, як *звертатися до нашого духа*, ми можемо контактувати з Христом. *У цьому і полягає секрет! Це і є ключ!*

Невіруючі мають тільки фізичне життя в тілі та людське, психологічне, життя в душі. Вони не мають вічного життя Бога в своєму дусі, оскільки вони не прийняли Христа як вічне життя в свій дух. Тому невіруючі можуть жити тільки душею або тілом. Перед тим як ми були спасенні, ми всі жили, ходили та існували в душі. Але тепер, після спасіння, ми маємо інше життя в собі, яким є Сам Христос, і ми повинні навчитися жити цим життям. Наша потреба сьогодні – жити іншим чином: нам необхідно повернутися від душі до духа. До спасіння ми жили людським життям в душі. Після спасіння ми повинні жити божественним життям в дусі.

Чи бачите ви тепер, як важливо завжди звертатися до свого

духа? Христос перебуває в нашому дусі, і, якщо ми хочемо зустрітися з Христом, потрібно звернутися до свого духа. Перш ніж щось зробити, кудись піти чи щось сказати, ми повинні звернутися до свого духа. Які ж зміни ми побачимо в своєму житті, якщо навчимося це робити!

Це справді чудово! Христос є Дух, в нас є дух і ці два духа поєднані в один. Тепер, звертаючись до нашого духа і вправляючи, тобто використовуючи його, ми можемо переживати дійсність усього, чим Христос є для нас. В 1 Тим. 4:7-8 апостол Павло звелів нам вправлятися в благочесті. Припустимо, деякі брати щодня займаються фізичними вправами і тренують своє тіло. Це добре; навіть апостол Павло сказав, що тілесні вправи до деякої міри корисні. Це добре, але до певної міри. Проте Павло описує інший вид вправ, які корисні завжди, – як сьогодні, так і у вічності! Тому, ми повинні приділяти більше уваги цьому іншому виду вправ, тобто вправлянню нашого духа.

Звідки ми знаємо, що вправлятися в благочесті означає вправляти наш дух? Перш за все розглянемо це питання з логічної точки зору. Павло говорить про два види вправ. Один – це тілесні вправи. Чим же тоді є інший вид вправ? Чи має він на увазі розумові, тобто психологічні, душевні вправи? Очевидно, що ми мали достатньо таких вправ у початковій, середній, старшій школі та в університеті. З раннього дитинства ми вчилися вправляти наш розум. Ми дуже добре навчилися вправляти цю частину нашого ества. Але, крім фізичних чи розумових вправ, яких ще вправ ми справді потребуємо? Відповідь одразу ж спадає на думку: ми потребуємо вправління нашого духа.

Ми повинні усвідомити, що для нас як християн важливо не те, *що* ми збираємось робити, але *як* ми це будемо робити. Чим ми діємо: тілом, душею чи духом? Багатьом братам і сестрам просто не вдається користуватися своїм духом. Вони постійно використовують розум, почуття, волю, і, навіть, фізичне тіло, але не свій дух. Ми молимося, розмовляємо, переконуємо, читаємо Біблію, доводимо, сперечаємося і обговорюємо, переважно вправляючи душу. Навіть цитувати Писання можна з нашої душі! Вже час повернутися до нашого духа. Нам потрібно повернутися!

Наприклад, коли ми наближаємось до Господа в молитві чи приходимо до Слова Божого, щоб контактувати з Богом, ми

повинні відкинути своє душевне життя (наші думки, почуття, бажання) і звернутися до нашого духа, щоб контактувати і спілкуватися з Ним. Ми ніколи не зустрінемо Христа, використовуючи здібності своєї душі. Христос – в нашому дусі, а не в нашій душі. Ми можемо зустрітися з Ним, тільки використовуючи дух. Звичайно ж, ми не повинні думати, що Господь вимагає від нас відмовитись від здібностей розуму, почуттів і волі. Ні. Розум, почуття і воля були створені Богом, щоб Він міг використати їх для Своєї слави. Але вимога Господа полягає в тому, щоб ми зреклися зіпсованих адамових розуму, почуттів і волі як центру нашого життя і дозволили життю Христа в нашому дусі керувати нашим еством. Наші розум, почуття і воля були пошкоджені до такої міри, що природна людина ніколи не зможе контактувати з Богом або спілкуватися з Ним. «Адже душевна людина не приймає того, що від Божого Духа» (1 Кор. 2:14) Ось чому ми потребуємо нового народження в нашому дусі (Ів. 3:6-7).

До спасіння ми були цілком і повністю занепалими. В цьому занепалому душевному житті і за його допомогою ми жили; житті, яке було повністю проти Бога. Ми повинні навчитися нічого більше не робити із цього занепалого життя, натомість жити цілковито божественним життям, яке в нашому дусі. Відтепер ми повинні приймати як джерело нашого життя не занепале життя в нашій душі, а божественне життя в нашому дусі. Тому, ми повинні усвідомити, що відкинути і знищити потрібно не розум, почуття і волю. Зректися потрібно саме *життя* душі. Нам треба зрозуміти, що це *природне, душевне життя вже* було поміщено на хрест (Гал. 2:20, Рим. 6:6) і тепер ми повинні приймати Христа як своє життя. Проте здібності нашої душі залишаються як інструменти, які Дух може використовувати для вираження Самого Господа.

Ми повинні також мати цілковиту ясність, що вправляти дух потрібно не тільки тоді, коли ми молимося і торкаємося Божого Слова, але й в усьому. Якщо у вас немає ніякого підтвердження чи відчуття в дусі, то зупиніться і не робіть того, що збирались зробити і не кажіть того, що хотіли сказати, незалежно від того, добре це чи погане. Не потрібно розмірковувати: «Це добре чи погано?» Християни не повинні так жити! Нашою єдиною думкою повинно бути: «Де я перебуваю: в дусі чи в душі? Я роблю це сам собою чи Господом?» Коли ми використовуємо вираз *Господом*, ми говоримо

не про об'єктивного Господа, а про дуже суб'єктивного. Ми говоримо про Нього як життєдайного Духа, злитого з нашим духом. Ми повинні вправляти наш дух повсякчасно і повсюди.

Тіло і душу розрізнити легко, а от відрізнити дух від душі досить складно. Нам може допомогти наступна ілюстрація. Припустимо, ми знайшли щось, що хотіли б придбати. Чим більше ми думаємо над покупкою, тим сильніше відчуваємо, що хотіли б мати цю річ. Нарешті, ми приймаємо рішення купити її. Наші почуття залучені, оскільки ця річ нам подобається, наш розум залучений, бо ми обмірковували покупку і наша воля залучена, тому що ми прийняли рішення купити її. Тому, залучена вся наша душа. Проте, коли ми йдемо, щоб купити цю річ, щось ще глибше всередині нас протестує і забороняє. Це дух. Дух є найглибшою частиною всередині нас, яка знаходиться в самій глибині нашого ества. У всьому своєму житті ми повинні слідувати цьому найглибшому відчуттю всередині нас.

Хіба ж це не очевидно, що більшість християн дійсно упустили цей важливий момент. Ми завжди розмірковуємо про те що правильно, а що неправильно. Ми вважаємо, що якщо щось неправильно, цього робити не слід, але якщо щось правильно, ми повинні це зробити. Не йдіть цим шляхом. Правильно чи неправильно – це вчення релігії. Якщо ми поведимось згідно з релігією, тоді Христос нам більше не потрібний. Переживання Христа і Божого спасіння не має нічого спільного з релігією. Справа полягає не в тому, як ми живемо і вчиняємо: правильно чи неправильно, а в тому, де ми це робимо: в душі чи в дусі? Християнство упустило і навіть втратило цей важливий момент. Сьогодні Господь хоче відновити його, тому що він є «ключем» до всього.

У всьому, що ми робимо чи говоримо, ми повинні звертати увагу тільки на те, де ми знаходимося: в душі чи в дусі? Справа не в тому, чи це правильно чи неправильно, добро це чи зло, а в тому, Христос це чи наше «я», дух це чи душа? Ми повинні звертати увагу на те, чи знаходиться в дусі все наше життя і повсякденне ходіння.

В усіх чотирьох Євангеліях: від Матвія, Марка, Луки та Івана – Господь неодноразово говорить нам відрікатися свого «я» і втрачати душу з її душевним життям (Мт. 16:24-25; Мк. 8:35; Лк. 9:23-25; Ів. 12:25). Далі, в Посланнях, нам знову і знову говориться про те,

що нам потрібно ходити, жити, молитись і все робити в душі (Дії. 17:16; Рим. 1:9; 12:11; 1 Кор. 16:18; 1 Пет. 3:4; Еф. 6:18; Об. 1:10). Отже, ми повинні постійно залишатися в душі.

Коли людина вправляє свій дух, Святий Дух може вільно рухатись і текти. Але це справжня битва, бо Сатана знає, що якщо ми всі будемо вивільняти свій дух, Сатана зазнає поразки. Він підступно б'є по стратегічній цілі – заглушає дух святих. Якщо тільки він зможе заглушити наш дух, ми зазнаємо поразки, а він матиме успіх. Тому ми повинні вступити в бій. Ми повинні навчитись вивільняти наш дух повсякчасно і повсюди. Незалежно від того, чи ми наодинці чи на людях, ми повинні постійно вправляти наш дух.

Підсумовуючи, ми передусім повинні усвідомити, що Христос є Дух в нашому душі. Далі, ми мусимо пізнати різницю між духом і душею, зрікаючись душевного «я» і слідуючи за Господом в душі. Коли ми таким чином взаємодіємо з нашим духом, Христос матиме перше місце в усьому. Тоді ми будемо переживати Христа в нашому душі та навчимося застосовувати і переживати Його в усьому.

ПРО ДВОХ СЛУЖИТЕЛІВ ГОСПОДНІХ

Ми вдячні Господу за те, що служіння Вочмана Ні та його співробітника Вітнеса Лі Тілу Христа вже понад вісімдесят років є благословенням для Господніх дітей на всіх континентах землі. Їхні твори перекладені багатьма мовами. Наші читачі задають нам багато запитань про Вочмана Ні та Вітнеса Лі. Відповідаючи на прохання читачів, ми наводимо короткі відомості про життя і роботу цих братів.

Вочман Ні

Вочман Ні прийняв Христа у сімнадцять років. Його служіння добре відомо шукаючим християнам по всьому світові. Багатьом допомогли його твори про духовне життя і про стосунки християнина з Христом. Проте мало хто знає про ще один, настільки ж важливий аспект його служіння, який наголошує на практиці церковного життя і будуванні Тіла Христа. Брат Ні написав багато книжок як про християнське життя так і про церковне життя. До самого кінця свого життя Вочман Ні був даром, який Господь дав для розкриття об'явлення Божого Слова. Після двадцяти років страждань за Господа у тюрмах Китаю, він помер у 1972 році як вірний свідок Ісуса Христа.

Вітнес Лі

Вітнес Лі був найближчим та найбільш довіреним співробітником Вочмана Ні. У 1925 році, у дев'ятнадцять років, він пережив динамічне духовне відродження і посвятив себе живому Богу, щоб служити Йому. З того часу він почав інтенсивне вивчення Біблії. Протягом перших семи років свого християнського життя він перебував під значним впливом Плімутських братів. Потім він познайомився з Вочманом Ні та протягом наступних сімнадцяти

років, до 1949 року, був співробітником брата Ні у Китаї. Під час Другої світової війни, коли Японія окупувала Китай, він був ув'язнений японцями і страждав за своє вірне служіння Господу. Служіння і робота цих двох служителів Божих викликали велике пробудження серед християн у Китаї, що мало своїм результатом розповсюдження благовістя по країні та заснування сотень церков.

У 1949 році Вочман Ні скликав всіх своїх співробітників, які служили Господу в Китаї, і доручив Вітнесу Лі продовжити служіння за межами континентального Китаю, на острові Тайвань. Протягом наступних років, завдячуючи Божому благословенню, на Тайвані та у Південно-Східній Азії було засновано понад сто церков.

На початку 60-х років, Господь повів Вітнеса Лі переїхати до США, де він понад тридцять п'ять років служив і трудився на благо дітей Господніх. З 1974 року він жив у місті Анагайм, штат Каліфорнія, до того як у липні 1997 року відійшов до Господа. За роки роботи у США він опублікував понад 300 книжок.

Служіння Вітнеса Лі є особливо корисним для шукаючих християн, які бажають глибше знати і пережити недосліджуване багатство Христа. Відкриваючи божественне об'явлення у всьому Святому Письмі, служіння брата Лі відкриває нам, як пізнавати Христа для будівництва церкви, яка є Його Тілом, повнотою Того, хто наповнює все в усьому. Всі віруючі мають брати участь у цьому служінні будівництва Тіла Христа, щоб Тіло збудувало само себе в любові. Тільки завершення цього будівництва може здійснити Божий задум і задовольнити Його серце.

Визначна риса служіння цих братів полягає в тому, що вони вчать істині згідно з чистим словом Біблії.

Нижче ми в короткій формі наводимо основні положення віровчення Вочмана Ні та Вітнеса Лі:

1. Свята Біблія є завершене божественне об'явлення, безпомилкове і богодухновенне, яке Святий Дух надихнув дослівно.
2. Бог є єдиним Триєдиним Богом: Отцем, Сином і Святим Духом, які рівною мірою співіснують та є взаємоприсутні від вічності до вічності.
3. Син Божий, будучи Самим Богом, воплотився як людина на

ім'я Ісус, який народився від діви Марії, щоб стати нашим Викупителем і Спасителем.

4. Ісус, справжня Людина, прожив на землі тридцять три з половиною роки, являючи людям Бога Отця.

5. Ісус – Христос, якого помазав Бог Своїм Святим Духом, – помер на хресті за наші гріхи та пролив Свою кров, щоб здійснити для нас викуплення.

6. Ісус Христос через три дні після Свого поховання був воскресений з мертвих і після сорока днів був піднесений на небеса, де Бог зробив Його Господом усього.

7. Після Свого вознесіння Христос вилив Духа Божого для хрещення Своїх вибраних членів у єдине Тіло. Цей Дух у наші дні рухається по землі – викриває грішників, відроджує вибраних Богом людей, вкладаючи в них божественне життя, мешкає в віруючих у Христа для їхнього зростання в житті та збудовує Тіло Христа для Його повного вираження.

8. Наприкінці цього віку Христос повернеться, щоб забрати Своїх віруючих, судити світ, оволодіти землею та встановити Свое вічне царство.

9. Святі, що перемагають, царюватимуть з Христом у тисячолітті, а всі віруючі в Христа навіки долучаться до божественних благословень у Новому Єрусалимі в новому небі і в новій землі.